

KRILA

Kaoru Maruyama

Galeb se je pognal skozi okno,
zbil svetilko na tla
in v somraku omedlel.

Krila, še mokra od morja,
ki so bila nekoč upanje,
dišijo zdaj kot kesanje.

PLEZANJE

Soji Momota

Pod drevesom, polnim češenj,
sem se igral z otročadjo.

Lasje deklice, ki sem jo imel najrajši,
so dišali po zrelem žitu na polju.

Kadar se je vzpela na lestev,
sem ji sledil, okorno plezaje za njo.

Drugi otroci so se igrali tam spod,
jaz pa sem dajal češnje, ki sem jih nabral,
v njeno košaro iz bambusa.

Tam vrh drevesa, polnega češenj,
sva postala prijatelja.

Lasje dekleta so dišali po zrelem žitu
in mogoče dišijo moji lasje od takrat po zrelem žitu
kot njeni.

JETNIK

Tojokiro Mijoši

Zbudim se ponoči. Nikogar nikjer —
Pes, presenečen, začne nenadoma lajati.
Vsa ušesa so v postelji,
skušajoč se povzpeti do višine sna;

postelj je v oblakih,
zobje, vsi v strahu pred samoto, škripajo,
obupen glas plane pokoncu,
samo zato, da znova zdrsne navzdol;
in z njim vsakokrat tudi jaz.

Moje oči so luknje v zidu
in moje sanje so mrzle kot fosforescenca na mizi.
Tam gori na nebu je žareča zvezda
in na zemlji žalostno zavijajoč pes.
(Iz neznanega prihaja medel odmev.)
O, jaz vem za skrivnost!
Tudi v ječi mojega srca je pes, ki laja:
pes življenja, bled od nespečnosti.

Iz angleščine prevedel Matej Bor

NEPOJASNJENA SMRT JOSIPA KERNA

Vitomil Zupan

Ker je bil preiskovalni sodnik Gruden še mlad, so stale ob večerih v kotih njegove sobe sence ljudi, katerih usodo je preiskoval. Tam ob omari. Pri obešalniku. Za pisalno mizo, na kateri so ležali akti v luči namizne svetilke. Toda ne samo ker je bil mlad. Ker je bil melanholične narave. Ker je preboleval nesrečno ljubezen do vihrave, skorajda nedostojne deklice. Ker je uklenil svojo živahno naravo v red in suho stvarnost, se odpovedal alkoholu in kavarni, s premislekom sežgal stihe, ki jih je pisal v študentovskih letih, in si postavil nalogo: v dveh letih napraviti doktorat. In ker je dihnil skozi mesto prvi topli val zraka po ostri zimi.

Josip Kern. Morda je to samo nesrečna smrt vinjenega človeka. Počena lobanja, izliv krvi v možgane. Toda v parku na trati. Nobenih sledov. Nesreča? Kakšna? Umor ali uboj?

Tam pri obešalniku stoji: čedno oblečen uradnik iz Ljubljane. Nič nenavadnega ni na njem: razen morda oči — te so tako velike, žalostne, vprašujoče. Ali pa jih noč dela take. Višina primerna, organizem zdrav, nobenih posebnih znamenj.

Po prstih je šel skozi svoje življenje. Vstajal je ob šestih, zakuril, skuhal zajtrk, zbudil sina in hčer, da sta se pripravila za v šolo, nesel